

Το γραφτό του Στον Αλέκο Μ[παλτά]

.....
..... Το γραφτό του
ήρθε φορτωμένο πάλι
με καημούς που χρόνια ξέρω.
Απο πέτρες
κοφτερές και πικροδάφνες
είν' το ύφος καμωμένο,
ροδανθός και νερατζάλη.

Καίει μες τον πικραμόν η χάρη
μες τη χάρη ο πικραμός του.

Είν' το λέει του ως ταιριάζει,
σκεφτικό και μετρημένο.

Μιλάει για κείνα τα παιδιά
πούχουν ομορφιά στα μάτια
συλλογή στα μέτωπά τους.

Τη φωνή του χτες ακούνε
για το αύριο επιμένουν...

Άκου τώρα παρακάτου:
Φίλε, δύναμη, αγρύπνια.
Τους βλέπω τους καιρούς
και συλλογιέμαι
τους πειρατές και τους δικαίους.

Προσπαθώ
όπου μπορώ να ζωγραφίσω
του караβιού το στίγμα
και να στείλω
μηνύματα σε φάρους π'αγρυπνούνε.
Μα συλλογιέμαι νύχτα- ημέρα
που οι φαροφύλακες κοιμούνται
κι άλλοι καμώνονται ή λένε
σήματα δεν πήρανε ποτέ τους.

Πικραίνομαι. Κι απαντοχή
κι ευχή μου μία:
Να είναι καλά όσοι
προστατεύουν
τα παιδιά και την αλήθεια.

Κουράγιο φίλε.
Μη λυπιέσαι. Υπομονή ώσπου,

να τσακίσει η μπόρα
στις στέγες πάνω
τα φτερά της
κι η αρχοντιά της μέρας
να ξανάρθει. Στου ουρανού
τα κατατόπια πέρα
το ουράνιο τόξο θα ξεδώσει
κι ειρηνικά το φως και την αιθρία
βελούδινα ανοιχτόχερα θ' απλώσει
ζέστη, αγαπημένη μεσημβρία.

Εφτού, όπου τ' αγάλματα αγρυπνούνε
και οι φωνές στης γης τα σπλάχνα
ανήσυχες βολεύουν τον καημό τους,
λυμπιά την πίκρα
εσόδειασε η καρδιά μου.

Κάποτε, κάποιος που δεν ξέρω
κάτω από φορεσιά που δε διστάζει
ανθρώπινος στο ατσαλένιο προσωπείο
ενάντια στο μίσος που αδικούσε
(απόγιομα είταν και διψούσα
σαν το Χριστό απάνω στο σταυρό του
κι επίμονα το δίκιο μου ζητούσα)
τραγουδούσε ο ίδιος τον καημό του,

- πως έχεις δίκιο καταλαβαίνω
φουρτούνες τέτοιες
περάσαμε κι εμείς.

Κι αυτός ο κάποιος που δεν ξέρω,
που τραγουδούσε ο ίδιος τον καημό του
κάτω από φορεσιά που δεν διστάζει...
Τί θέλεις τώρα και θυμάσαι
τις μέρες όπου τα δελφίνια
ανίδεα περνούσαν το κανάλι
και μας ξεχνούσαν στα ερμονήσια,
εμάς την άλλη νιότη,
στ' ατλαντικού τους καρχαρίες
ακροθίνια
στα χέρια του ληστή και του προδότη.

Φίλε, συλλογίσου,
νάρθει καιρός και να γυρίζω
εδώ σε ξένους παραλλήλους
και να γυρεύω την ευδία
και το γιαλό και την εσπέρα
και τους ψηλούς τους ευκαλύπτους.

Το ξέρεις πούχω μιαν αγάπη
για τα ξωκλήσια της πατρίδας,
για τις λυγιές που χύνουν μύρο
μόλις που κορώνει η κάψα
μόλις που μουχρώνει η μέρα
κι είναι ο ουρανός αχνός απάνω
ροδοδιάφανο τ' ακροθαλάσσι πέρα.

Φίλε, έχεις δίκιο.
Πικραπήγανος φυτρώνει όπου
βασανίζουν την καρδιά τ' ανθρώπου.

Απρίλης 1969